

Ha jönne most az alkonyat,
 Amely bezárja útamat,
 Úgy hagynám itt a szép nyarat:
 Békétlen vágyam nem maradt.
 Úgy hajtanám le arcom én
 A hívó Isten kebelén,
 Mosolygón, érten, gazdagon,
 Halk Tedeummal ajkamon.

De hogyha élnem méretett,
 Ha zúgnak még a tengerek,
 És ismeretlen partokon
 Kell még kikötni csónakom:
 Kedves nekem ez Akarat,
 Melytől vitorlám megdagad
 S amely hajóznom rendelé
 A láthatatlan part felé.

Csak zúgjak, örök habok:
 Én is egy kis hullám vagyok.
 Testvér nekem a mélyi dal
 S a lelkem rá rimet sugall.
 Ó, édes ülni köztetek,
 Hullámok, rimek, életek,
 S hallgatni szívem halk dalát:
 Az öröklét mély dallamát.

Sík Sándor

AZ ELSŐ HONFOGLALÁS.

Barna kéregvértü, büszke tölgyek zúgtak
 vad scyth-fülébe furcsa dalokat.
 Verecke tetején bibor-tüzek égtek
 s Latorca vizében alkony-árnyak úsztak.

A part fölött állt, mint bronzból öntött bálvány
 s bámult az Ígéret-völgy felé Kusid.
 Hosszú kelevéze az új földbe mélyedt —
 S vígan lobbant a toll hód-süvege szárnyán.

Latorca ágyából ezüst-köd gomolygott —
 S a túlparton halkan megrezzent a cserje:
 kékszemü szláv leány meritett a vízből,
 méla dalt dudolt és Kusidra mosolygott...

Rimpek Jenő.